

μέτωπο, μάλιστα, τέσσερις ρυτίδες, βαθιές βαθιές.
— Όλοι οι γέροι θα πεθάνουνε τούτο το χειμώνα, κάνει ο Σωτήρης, κι ύστερα παιδιά... Καπούτ!

ΚΑΠΟΥΤ, ΚΑΠΟΥΤ. Την είχε ξανακούσει αυτή τη λέξη ο Πέτρος. Την είχε πει εκείνο το παιδί, στην Ομόνοια... Κάτι ξέρει λοιπόν ο παππούς που κλέβει το ψωμί, δε θέλει να γίνει ΚΑΠΟΥΤ κι ας είναι να γίνουν όλοι οι άλλοι μέσα στο σπίτι.

— Ορκίσου πως θα μου κάνεις μια χάρη, τον δγάζει από τις σκέψεις του ο Σωτήρης.

— Ορκίζομαι, λέει αμέσως ο Πέτρος, χωρίς να το καλοσκεφτεί και μετά το μισομετάνιωσε, γιατί μπορεί ο Σωτήρης να του ζητήσει πάλι να πάει μαζί του να κλέψουνε καλώδια.

Οι Γερμανοί ήταν έξω φρενών τον τελευταίο καιρό, γιατί κάθε τόσο «άγνωστοι» τους κλέβανε καλώδια και τα πουλούσανε στη μαύρη αγορά. Γράφανε στις εφημερίδες και κολούσανε στους τοίχους και στους στύλους του ηλεκτρικού ανακοινώσεις: «Σπείρα κακοποιών αφαιρεί τα καλώδια... οι ένοχοι θα τιμωρηθούν παραδειγματικώς...» Ο Πέτρος δεν ξέρε τι γίνεται στις άλλες γειτονιές, όμως στη γειτονιά τη δική του η «σπείρα» είναι ο Σωτήρης. Έχει βρει, ποιος ξέρει πού, ένα τεράστιο ψαλίδι που κουρεύουν τα πρόβατα και, κάθε τόσο μόλις σκοτεινιάσει, σούφνεται με την κοιλιά και κρατς κρατς πάει, κόπτηκε το καλώδιο.

— Κι ο φρουρός; τον ρωτάει μια μέρα όλο τρόμο ο Πέτρος.

— Περιμένω να πάει για πιπί, ξεκαρδίστηκε ο Σωτήρης και λέει πως έτσι κάνει και σαμποτάζ στους Γερμανούς και πουλάει και τα καλώδια στη μαύρη

Ο περίπατος της πεθαιμένης γιαγιάς

Εκείνο το πρωί πέθανε η γιαγιά του Σωτήρη. Από την πείνα.

— Έχεις δει κανέναν τώρα να πεθαίνει από τίποτ' άλλο; του είπε ο Σωτήρης.

Η γιαγιά ήτανε 81 χρονώ. Εδώ και καιρό μπορούσε να πίνει μονάχα γάλα, γλιαρό γάλα, με πολλή ζάχαρη. Έκοβε μπουκίτσες από μια άσπρη κουλουρίτσα ψωμί και τις μούσκευε μέσα. Την είχε δει πολλές φορές ο Πέτρος να κρατάει, μέσα στα τρεμουλιαστά της χέρια, μια μεγάλη πήλινη κούπα, ξέχειλη γάλα. Αυτό θα 'τανε και... χίλια χρόνια πριν. Τότε... Που δεν είχαν πατήσει ακόμα οι Γερμανοί την Αθήνα. Τώρα πια η γιαγιά πού να βρει το γάλα; Έπινε τσάι του δουνού κι αν βρισκανε καμιά φορά στη μαύρη αγορά λίγο γάλα σκόνη, το 'δινε η μαμά του στο Σωτήρη.

— Γιατί έχω γίνει σαν γέρος και σε λίγο θα δγάλω και τρίζες σαν ουραγκοτάγκος, λέει ο Σωτήρης, θαφρείς και καμάφανε.

Ο Πέτρος πρόφραξε τότε για πρώτη φορά πως ο φίλος του είχε ρυτίδες σχεδόν όσες κι ο παππούς. Στο